

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δέν ξέρω πώς εκείνη τη στιγμή μου ήρθε ή διάθεσις να γελάσω, καθώς έβλεπα τό φτωχό 'Αλή να δείχνω μ' έναν άπέραντο τρόπο ζωγραφισμένο στό πρόσωπό του τόν τοίχο, άπ' τόν όποιο, όπως έλεγε, είχε εξαφανιστεί ή μυστηριώδης όπτασία.

'Ο Γαστών άμέσως άρχισε να έξετάζη τόν τοίχο, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη τίποτε βλοππο, μά ένδειξι πού να μάς βοηθήση να σχηματίσουμε μά όποιαδήποτε όπόθεση, μά τού κάκω. Στο μέρος αυτό, ό τοίχος ήταν στρωμένος από μεγάλες και λείες πλάκες και τό χτισμό του έχρονολογείτο από την εποχή τού Φραγκίσκου τού Α', ό όποιος πρώτος παραχώρησε στους προγόνους τού Γάστονος τό μαρκιζάτο τού Σατινι, άνταμειβόντάς τους έτσι για τίς υπηρεσίες, πού τού είχαν προσφέρει, στους πολέμους τής 'Ιταλίας. Καμμά έπισκευή δέν είχε γίνει από τότε, γιατί τό λάτωμα αυτό τού πάργου δέν είχε ύποστεί καμμά φθορά από τό πέρασμα τών αιώνων.

'Ο Γαστών κατόπιν πήρε ένα μιστούρι κ' άρχισε να χτυπάη μ' αυτό τίς πλάκες τού τοίχου, ή όποιες άνέδιδαν έναν κρότο ξερό, πράγμα πού φανερώνει, ότι δέν ύπάρχει κούφωμα από μέσα.

— Κι' όμως... κι' όμως... μουρμουρίζει ό 'Αλής. Είδα τόν τοίχο πού άνοιξε και κατάτιε τό φάντασμα.

Τότε ό Γαστών, γυρίζοντας πρós μένα, μου ειπε: — Οι παλαιοί πάργου κλείνουν πολλά μυστικά μέσα στους τοίχους τους. Γι' αυτό άν δέν άνακαλύγουμε τίποτε, είναι άναγκασμένος να γκρεμισό τό μέρος αυτό τού τοίχου, για να δω τί συμβαίνει. Πάντως, μήν άνησυχείς, άγαπητή μου, από άπόψη θα κοιμησάι στην άλλη πτέρυγα τού πάργου μαζί με την αδελφή μου.

— Μά λές, ότι δέν θα τοιμήση τό εφάντασμα να φθή και κεί ; — Αυτό τό ιδούμη άπόψε, ειπε ό Γαστών κ' ένα παράδοξο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό του.

Νά ιδούμε λοιπόν τί θα συμβή, άγαπητή μου Μάρθα, Πάντως τώρα πού εινε ήμερα, δέν νοιώθω κανένα φόβο και σκέφτομαι λογικότερα. Αυτό μου έλειπε, να πιστεύω και στα φαντάσματα....

Σέ φίλω, ΚΛΑΡΑ

('Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινι πρós τόν 'Οκτάβιο ντε Παλιμέ).

Π α ρ ί σ ι α.

'Αγαπητέ μου 'Οκτάβιε,

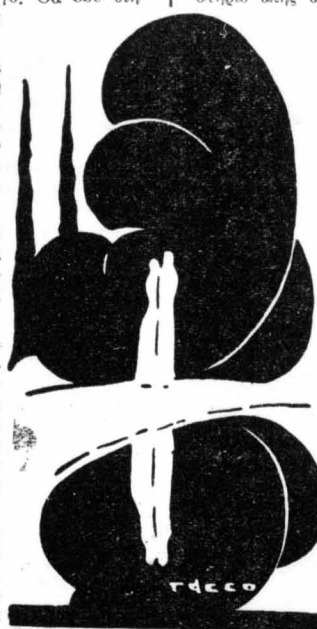
Στό προηγουμένο γράμμα μου σου έγραφα για τί μυστηριώδη εμφάνιση πού μάς έχει άναστατώσει όλους σπόν πάργο. Θα σου διηγηθώ σήμερα και τί συνέχεια τής περιγραφής αυτής ιστορίας. 'Ακου λοιπόν :

Χθές τό βράδυ, έπειτα την Κλάρα να κοιμηθή μαζί με την αδελφή μου την 'Ιουλία, χωρίς να μάθη κανείς τίποτε. 'Ηθελα να μείνη τό πράγμα μυστικό, γιατί μου είχε κάνει έντύπωση τό γεγονός, ότι τό εφάντασμα είχε διαλέξει τόπο τών εφανερώσεων του τό διαμερισμά της. 'Ημουν άποφασισμένος να διανυκτερεύσω εγώ στό δωμάτιό της, για ν' άντιληφθώ τί πραγματικά συνέβαινε.

Πράγματι, άργά τη νύχτα άνέβηρα σ' αυτό και ξεπλώθηκα σ' ένα ντιβάν πλάι στην πόρτα, για να έμια έτοιμος να πεταχτώ άπάνω μόλις θ' άντιλαμβανόμουν τίποτε βλοππο. Είχα πλάι μου ένα πιστόλι για κάθε ένδεχόμενο.

Πήρα λοιπόν κάποιο βιβλίο κ' άρχισα να διαβάω, περιμένοντας συγχρόνως να ιδώ τί άπρόοπτα μου επεφύλασσε ή νύχτα εκείνη. Μά ή ώρα περνούσε και τίποτε δέν εμφανιζόταν. Σκέφτηκα τότε ότι ίσως τό φώς πού με φώτιζε, θα φόβιζε ίσως τό φάντασμα και γι' αυτό, σβίνοντάς τό, περίμενα πειά μέσ' στό σκοτάδι. Αυτό με δυσκόλευε βέβαια στό έργο μου, μά δέν μπορούσα να κάνω άλλωώς για να προσελκύσω τί μυστηριώδη όπτασία.

Και όπως άνεδείχθη άμέσως, δέν εixa άδικο να σκέφτομαι έτσι. Θα ήταν ή ώρα τρεις περίπου μετά τά μεσάνυχτα και μέσα στό σκοτάδι πού με τύλιγε, άκουγα, νοιώθονας ριγή ευχαριστήσεως, τόν άνεμο πού ούρλιαζε έξω μοναχικός, όταν έξαφνα άκουσα κάποιον άνάλαφο θόρυβο έξω στό διάδρομο.

Κρατήθηρα δυο μπορούσα, για να μήν πεταχτώ επάνω και τέντωσα τ' αυτιά μου. Δέν είχα άπατηθεί. 'Ο θόρυβος πού είχα άκούσει, πλησίαζε όλοένα και έπειτ' από λίγο άκούστηκε στην πόρτα. Κάποιος στριφογύριζε τό πόμολό της και σε λίγες στιγμές την είδα ν' άνοίγη και μά οια να έμαρνίζετα στό άνοιγμα της.

Μά τό σκοτάδι πού με τύλιγε, ήταν τόσο πυκνό, ώστε, εκτός από τόν μαύρο όγκο τής σιαΐς, δέν έδλεπα τίποτε άλλο. Σε μά στιγμή σκέφτηκα να δειήσω έναντίον της, μά μετανιωσα άμέσως, γιατί ήθελα να ιδώ τί θα έκανε ή μυστηριώδης αυτή σιαΐ μέσα στό δωμάτιο.

Στάθηκε μερικάς στιγμές στό άνοιγμα τής πόρτας, έπειτα προχώρησε πρós τό μέρος πού βρισκόταν τό κρεβάτι τής Κλάρας και άρχισε να ψάχνη στό κομοδίνο πού βρισκόταν δίπλα.

Τί έκανε τάχα εκεί;

'Η περιέργειά μου ήταν τόση, ώστε πετάχτηκα άμέσως επάνω, φωνάζοντας :

— 'Όποιος κ' άν είσαι, μήν κινήθης καθόλου, γιατί θα σε σκοτώσω αλάνητα!..

Μιά στριγγή κραυγή τρόμου ήταν ή απάντησις στα λόγια μου αυτά και συγχρόνως είδα τί σιαΐ να όμαί μισοστά, για να ξεφυγή από την πόρτα.

'Αλλωσα τότε τό χέρι για να την πάσω, ενώ με τό άλλο κρατούσα προτεταμένο τό πιστόλι μου. Πράγματι, έπιασα τότε ένα μπράτσο — ένα μπράτσο άνθρώπου με όάρκες και με όστά και τό έσφιξα με δύναμη. Μά την ίδια στιγμή, ένας τρομερός πόνος πού έννοιωσα στό χέρι, με τό όποιο τό είχα πιάσει, μ' άνάγκασε να τό αφήσω.

Τό φάντασμα με είχε χτυπήσει με μαχαίρι...

'Εποφελούμενο τότε τής στιγμιαίας λιποθυμίας πού μ' έπιασε από τό ξαφνικό αυτό χτύπημα, έτρεξε πρós την πόρτα και βγήκε έξω. Συγχρόνως άκουσα ένα κλειδί να στριφογυρίζει στην κλειδωνιά. Τό φάντασμα με είχε κλειδώσει μέσα για να μήν τό καταδώσω.

Παρ' όλο τόν πόνο πού μου προξενούσε ή πληγή μου, άναφρα άμέσως τό φώς και προσάπθησα ν' άνακαλύψω τί ήθελε τό φάντασμα κοντά στό κρεβάτι τής Κλάρας.

Είδα τότε πεσμένο καταγής ένα κλειδί μου ' ένα πράσινο ύγρό μέσα! Δέν ύπάρχε καμμά άμφιβολία πώς ήταν δηλητήριο. 'Ο φαρμακοποιός άλλωστε τής γειτονικής πόλεως, στόν όποιο τό έστειλα σήμερα, με βεβαίως εινε ένα από τά δραστησιότερα δηλητήρια. Φαίνεται λοιπόν πός τό φάντασμα ήθελε να τό ριξη σ' ένα φάρμακο, τό όποιο ή Κλάρα παίρνει κάθε πρωί για τσωντικό και τό όποιο τό μπουκαλάκι βρήκα άνοιγμένο επάνω στό κομοδίνο της.

Κατόπιν έτρεξα πρós την πόρτα και παραβιάζοντας την κλειδωνιά βγήκα έξω. 'Ετρεξα παντού, μά τό φάντασμα είχε γίνει πειά άφαντο...

'Επέδεσα πρόχειρα την πληγή τού χεριού, ή όποία, παρ' όλο τόν πόνο πού μου είχε προκαλέσει, δέν ήταν και τόσο σοβαρή και ξεαναγυρίζοντας στό δωμάτιο τής Κλάρας, ξεπλώθηκα πάλι στό ντιβάνι, για να συνέλθω από την έξάντλησι πού μου είχε προκαλέσει ή άμμοραγιά.

Ξαπλωμένος καθώς ήμουν, προσπαθούσα να διαφωτίσω τό μυστήριο όλης αυτής τής ιστορίας.

Πούς τάχα κρυβόταν πίσω άπ' τό εφάντασμα; Πούς έχθρος τής Κλάρας, γιατί περι έχθρου τής Κλάρας έρόικετο, αφού είχε άποπειραθεί να τη δηλητηριάση. 'Ο γτε Μεραξή ήταν πειά πεθαμένος. Κι' έξαφνα ή σκέψις μου φωτιστηκε. Μά όχι... όχι... δέν θα πού γράφο τίποτε, πριν βεβαιωθώ για την αλήθεια. 'Η ύποψη μου εινε τρομερή. 'Οστόσο, σε λίγο θα ξέρω άν εινε αληθινή ή όχι. Ναι, ύπάρχει ένα πρόσωπο πού μπει θανάτωνα την Κλάρα. Τό ξέρεις και συ τό πρόσωπο αυτό... Θα ιδούμε όμως, άν αυτό εινε και τό φάντασμα. Θα τό μάθω, σήμερα καλώς.

Δέν είπα στην Κλάρα τίποτε για τό νυχτερινό επεισόδιο, για να μη την προμάξω χωρίς λόγο. Δικαιολογηση την πληγή μου, λέγοντάς της ότι είχα χτυπήσει κάπου, μά αυτή φάνηκε πώς δέν με πιστεπε.

Και τώρα σ' άφίνο, άγαπητέ μου 'Οκτάβιε... Τρέχω να βεβαιωθώ άν ή τρομερή ύποψη μου εινε αληθινή.

Σέ φίλω, ΓΑΣΤΩΝ

('Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινι πρós τόν 'Οκτάβιο ντε Παλιμέ).

Π α ρ ί σ ι α.

'Αγαπητέ μου 'Οκτάβιε,

Δέν είχα καθόλου άδικο! 'Η τρομερή ύποψη μου βγήκε αληθινή... 'Αλλοίμονο! τό μίσος εινε τόσο τρομερό άίσθημα, ώστε δέν εινε καθόλου δύσκολο να μεταβάλλη έναν άνθρωπο σ' έγγελματία. 'Ακουσε όμως να σου διηγηθώ τά γεγονότα με τί σειρά τους :

(Ακολουθεί)